

udover de første 30,000 Kr. fuldstændig ens uden Hensyn til Størrelsen. Den højtærede Finansminister erklærede, at ogsaa han havde ønsket en større Differentiering, men ikke turdet foretage den af finansielle Hensyn, for hvis han havde gjort det, vilde han være kommen til at tage for let paa Mellemformuerne, thi nogen højere Afslutningsbeskatning end 1,6 pro mille mente han det umuligt at naa til. Jeg forstaaer ikke denne Motivering. Hvorfor skulde man overfor en Formue paa en halv eller en hel Million eller mere ikke kunne kræve mere end 1,6 pro mille? Der bliver rigeligt tilbage til en saadan Formues Besidder, der bliver saa meget tilbage, at man sikkert ikke eller dog kun undtagelsesvis vil behøve at frygte for Bortvandring af vedkommende Kapital. Og er der noget Sted, hvor det synes netop af være et demokratisk Princip at tage med lidt haard Haand, er det her.

Den højtærede Finansminister erklærede altsaa, at han mener det ikke muligt at naa højere, idet vi allerede nu naa op til en Separatbeskatning af Formuen paa omtrent 4 pCt. Det gælder imidlertid kun, hvis Rentefoden er 4 pCt., og der er vel neppe ret mange store Formuebesiddere, som for en meget væsentlig Del af deres Formue nøjes med 4 pCt. Rente. Jeg erindrer om, at det gennemsnitlige Aktieudbytte i 1910 af Statistisk Bureau er opgjort til 6,2 pCt., og hvis dette er rigtigt, kan Formueskatten, som den her er foreslaaet, kun stige til ca. 2½ pCt. af Udbyttet. Det er kun et yderst ringe Tillæg. Hvis vi for Eks. her i København tage for handlende og Haandværkere de højeste Indtægter, som gaa over 50,000 Kr. og gennemsnitlig ligge omkring, jeg tror endda lidt over, 100,000 Kr., finde vi, at den samlede Indtægt her svarer til gennemsnitlig ca. 11,3 pCt. af Formuen, saa at altsaa endog for disse allerbedst stillede Dele af den københavnske Befolkning, hvis Indtægter helt eller dog overvejende skrive sig fra Kapitalbesiddelse, vil Formueskatten kun stige til gennemgaaende ca. 1,3 pCt. i Forhold til den samlede Indtægt. Jeg kan ikke indse, at den højtærede Finansminister med nogen som helst Ret kan sige, at vi med disse fattige 1,6 pro mille ere naaede til et Maksimum, som ikke kan overskrides. Det forekommer mig, at der er overmaade langt, inden vi naa Maksimumgrænsen, og det forekommer mig baade af sociale og ikke mindst af finansielle Hensyn uforvarsligt at blive staaende herved, da det dog netop er ved en nogenlunde vidtgaende Beskatning at disse store Formuer, at man

kan vente overordentlig store Beløb indvundne for Staten, tilstrækkelige til at spare de foreslaaede Forbrugsskatter og mere endnu.

Jeg har saa endnu kun en enkelt Bemærkning at tilføje vedrørende Formue- og Indkomstskatten, men den angaar en Ting af en mig noget gaadefuld Beskaffenhed. Det drejer sig om det mærkelige Regnestykke, hvorved man jugerer over den Merindtægt, Skatten paa Skatten ventes at skulle give. Som jeg tidligere har gjort opmærksom paa, synes det mig, at man der staaer overfor en Regnefejl og ikke blot overfor en af de smaa Regnefejl, som ingenting betyde i Praksis, men en Fejl, der let vil kunne løbe op til omkring ½ Mill. Kr. Jeg udtalte min Formodning under det yderste Forbehold, fordi man jo stadig væggers sig ved at tro, at der virkelig er regnet i den Grad fejl. Men jeg skal ikke nægte, at den højtærede Finansministers Svar forleden ikke bidrog til at klare min Tvivl. Efter hans første Udtalelse under Finanslovedebatten var nemlig Totalbeløbet af de personlige Skatter til Stat og Kommune stillet i Forhold til Skatteydernes samlede Indkomstmasse, inklusive alle Fradrag, og man havde saa ment, at Statsindkomstskattens Beløb vilde vokse noget nær i Forhold til den Procent, som saaledes udkommer. Jeg gjorde opmærksom paa, at denne Beregningsmaade efter min Opfattelse var ganske misvisende og nødvendigvis maatte føre til forkerte Resultater. I sit Svar forleden opstillede den højtærede Finansminister en ny Beregningsmaade, som formentlig skulde føre til samme Resultat. Han udtalte, at man ved Beregningen af Merbeløbet i stor Udstrækning havde set bort fra Skatteydere med under 2,000 Kr. og med en samlet skattepligtig Indkomst af 95 Mill. Kr., da Merindtægten for deres Vedkommende som Regel kun vilde blive Smaa-ting, som smuldrede bort under Vejs.

Men for det første kan jeg ikke se, at Regnestykket er kommet til at stemme derved. Jeg kan ikke se rettere, end at man, selv om man ser bort fra disse mindre Skatteydere, vil komme højt op over det Tal, som Finansministeren tidligere har nævnt, og som ogsaa findes i Motiverne. Og for det andet kan jeg ikke finde nogen Berettigelse til at se bort fra disse mindre Skatteydere, da det bliver ikke saa helt smaa Beløb, det kan dreje sig om. For en barnløs Gaardejer med en Indtægt af 1,900 Kr. og en Formue paa 15,000 Kr. i en Kommune, hvor Ligningsprocenten er 4, bliver det mellem 2 og 2½ Kr.,